

VALÉRIA OSZTATNÁ

ZRKADLO

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0241-4

ZRKADLO

VALÉRIA OSZTATNÁ

ZRKADLO

Technická spolupráca: Špacír Stanislav, Labai Emil

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Fotografia obalu: Attila Slama

Obal upravil: Juraj Bako

Obrázky v knižke: Silvia Veszprémiová

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0244-5

OBSAH

SARAH(v dnešných časoch).....	7
SARAH(pohľad späť tam, kde sa to všetko začalo).....	14
PATRICK(pohľad späť).....	86
SARAH(v dnešných časoch).....	162
MARTIN THOMPSON(a jeho život).....	214
PATRICK(späť k príbehu).....	227
SARAH A PATRICK (ich spoločný život tam... niekde).....	251
REALITA(alebo sen?).....	312
SARAH(dnešný deň).....	328

*Prechádzajúc sa neznámou krajinou,
uvidela ho.*

*Nádej priniesla šancu na nový život,
ktorý by mohla prežiť s ním.*

*V každom úsvite ho mohla vidieť,
osvetlil jej dni,*

*láska bola všemohúca,
nezabili ju ani nočné mory,
ktoré prišli, aby udupali ju,
nútili zabudnúť na krásu,
ktorú venovala.*

*Prechádzajúc sa neznámou krajinou,
stala sa jej domovom,
videla sa jeho očami,
v odlesku svojich očí uvidel seba.*

*Leteli do raja držiac sa za ruky,
okovy, ktoré ich púťali, upustili,
s rachotom opadli.*

*Prechádzajúc sa neznámou krajinou,
pocítila dotyk jeho ruky,
pozrela sa mu do očí,
slnko osvetlilo jeho tvár
a ona sa stratila naveky.*

*Žili v snoch na mieste zvanom Láska,
svet stvorený iba pre nich,
kde vládne pokoj a krása.
Svet bez vojen a tlaku,
kde miera je daná vánkom letného času.*

*Kde ho bozkáva sladkými bozkami,
opiera hlavu o jeho ramená,
kde je iba on, kde je iba ona,
svet stvorený iba pre nich.*

Láska volaná: Ty.

Láska volaná: Ja.

Prechádzajúc sa neznámou krajinou,

zrazu ju spoznáva,

je z jej detských snov,

je to jej rozprávka.

Vidí ho očami svojej duše,

miluje ho na večné časy.

I keď sen sa zdá byť niekedy ako údel,

bude mu patriť už naveky.

*Ked' ho potrebuje,
iba zatvorí oči.
Je v jej dni, v jej noci,
tam, kde sa jedného dňa prebudil a uvedomil si,
že tam vždy patril, že tam zostane už naveky.*

SARAH

(v dnešných časoch)

Už dlhý čas mala halucinácie. Teda ona ich tak nenazývala, ale neodvážila sa o nich nikomu povedať. Začalo sa to pred pár mesiacmi znova. Najprv počula čudné zvuky, akoby z iného sveta. Nebála sa ich. Skôr sa divila ich nadpozemskému zvoneniu. Akoby zvony nebies, anjelov. Najprv si myslela, že sa ozývajú z vedľajšej ulice od kostola, ktorý bol poblíž jej domu, ale skoro si uvedomila, že ten zvuk nepochádza z náradia vyrobeného ľudskou rukou a nie je dotknutý ľudským hlasom. Nadpozemský. To slovo sa jej silno blúdilo do mysle.

Potom to boli obrázky. Obrázky vynárajúce sa v mysli, keď snívala. Pred pár dňami sa zobudila s kropajami potu na čele a silne búšiacim srdcom. Ten sen bol zvláštny.

Taký živý a predsa neskutočný.

Nevidela nič, iba azúrovo modré nebo. Takú krásnu modrú jej oči nikdy predtým nevideli. A potom tie biele mramorové schody.

Boli také čisté, akoby cez ne ešte nikto nebol prešiel, a predsa vedela, že tade už prešlo milióny duší. Duše. Prečo jej to slovo prišlo na rozum? Cítila neskutočný pokoj, ako pomaly vystupovala po schodoch, neuvedomujúc si, že sú tam nádherne vyrezávané dvere z dreva. Vníkala iba tie prekrásne kvety vedľa schodov. Žiarili farbami. Farbami sveta. Ako dúha, a predsa sa dúhe ani zďaleka nepodobali. Nozdrami pocítila ich príjemnú vôňu. Pomaly dýchala ten neurčitý parfum, zmes vôní celého sveta, do pľúc a oddala sa tej nádhernej pokojnej chvíľke. Až vtedy uvidela tie dvere a v minúte začula hlas:

„Ty sem ešte nepatíš!“

Obrázok sa rozsypal ako črepy zrkadla a na ich rinčanie sa prebudila čudujúc sa, kde sa nachádza. Keď si uvedomila, že je doma v posteli, nedalo sa povedať, že by jej odľahlo, lebo sa nebála. Ešte stále nie. Pocítila iba čudný pocit, akoby ju niekto sledoval.

Zažala nočnú lampu na stolíku vedľa postele. Miestnosť osvietilo svetlo. Bledofialové steny, veľká ťažká komoda, v ktorej uchovávala svoje drahocennosti, spomienky zakotvené do vecí, pre cudzieho pozorovateľa také nepotrebné. Ťažká čalúnená posteľ zapraskala, ako sa posadila. Bol teplý augustový večer, biele záclony ofukoval jemný vánok spoza otvorených dverí terasy. Za nimi tma, ale vedela, že je tam krásne udržiavaná zelená záhrada v strede s malým jazierkom a vedľa železnou lavičkou, ktorú jej zhotovil majster z druhého domu.

Vstala z postele, na nohy si obula letné papuče, prehodila tenký župan a míňajúc toaletný stolík, vedľa ktorého stálo obrovské zrkadlo, taktiež s dreveným tmavým rámom, aby sa hodilo k zariadeniu izby, otvorila terasové dvere dokorán. Postavila sa do ich stredu, aby si nechala vlasy postrapatiť ľahkým vánkom. Dlhý župan sa akosi zasekol o rám zrkadla a zadrupil sa do spojovacieho materiálu, na ktorom stál.

Urobila krok vpred a začula trhnutie látky. Obzrela sa a uvidela vinníka. Keď sa jej po chvíľke podarilo vyslobodiť župan, aby sa neroztrhol ešte viac, vánok zosilnel a záclona sa dotkla jej tváre. Takmer skríkla. „Oh!“ - zvolala, keď si uvedomila, čo to bolo a privrela dvere s odhodlaním vrátiť sa do postele. A vtedy to uvidela. Obrázok, ktorý sa objavil v zrkadle. A potom ďalší a ďalší. Pribudli slová. Slová, ktoré cítila, že boli písané láskou. Nevedela, ako dlho to trvalo, ale zrazu zrkadlo stmavlo, zostal iba odraz nočnej lampy, ktorý doteraz nevidela. Bolo to tak dávno... Spomenula si na niečo. Pokrútila však hlavou, akoby sa netúžila oddať spomienkam. Vonkajší pozorovateľ by nemohol povedať, či to bolo kvôli smútku, alebo radosti, či iba z úsmevu alebo strachu nad videným. Lahla si do postele a zatvorila si oči. Iný by si myslel, že spánok nepríde tak ľahko, ale už o pár minút ju objal

a zahalil závojom zabudnutia, aby jej v tej krajine, kam sa dostala, znova prebudil dušu, jej skryté ja. Akoby chcel čosi naznačiť.

Videla iba azúrovo modré nebo. Znova. Tento krát však tam neboli schody a dvere, ale dlhý rebrík staršieho dreveného typu tmavo krvavej farby. Nieкто išiel pred ňou po tom rebríku. Ktosi driečny. Vysoký muž.

Na konci rebríka dvojité dokorán otvorené okno. Neznámy, to ešte videla, preložil jednu nohu, potom pomaly druhú a už bol na druhej strane za oknom. Ako tam stál, opierajúc sa rukami o okno, stál vlastne vo vzduchu. Prázdnota, nebo. Nadnášal sa?

Keď dosiahla vrchol a túžila si preložiť nohu i ona cez okno, pretože to už vedela, nasledovala toho muža, začula hlas, teraz úplne iný, ale taký známy, až ju striaslo. Nemohla to však cítiť, bola akoby sa odbremenila od fyzického tela tam, vo sne. Stále snívala.

„Ty sem ešte nepatříš!“

A sen sa rozplynul. Zachytila iba obraz tváre muža, ale na to otvorila oči a zabudla ho. Zapla svetlo a v zrkadle sa ligotali slová ako hviezdy:

„Chcem späť svoju rozprávku!“

A vtedy si spomenula, ako tam nesmelo stála pri zrkadle, neschopná pohnúť sa, iba sledovala tie obrázky a slová.

Neskutočný pocit. Vedela, že patria iba jej, ale odkiaľ sa tam vzali, kto ich poskladal, nevedela. Vlastne, nebola si istá. Pamätala sa však na časy, keď mohla vidieť mnoho viac. Časy, keď mohla hovoriť a počuť, ale nikdy sa nemohla dotknúť. Nikdy viac po tom, čo porušila sľub...

Pozrela sa na hodiny. Päť hodín ráno. Bol čas vstávať.

I tak by nemohla dlhšie spať. Dnes mala ešte toľko povinností... Pohľad jej zabehol späť k zrkadlu. Slová sa stratili. Znova bola sama.

„Možno staré kliatby ešte existujú?“ - zrodila sa myšlienka, keď schádzala po schodišti do suterénu.

SARAH

(pohľad späť tam, kde sa to všetko začalo)

Detstvo? Prečo si želáme tak skoro dospieť? Mala ho krásne. Nie! Jej detstvo bolo úžasné, bezstarostné, usmievavé. Mala mnoho priateľiek, hrali sa naháňačku, schovávačku, preskakovali cez gumu, neskôr stavali bunkre. Jej matka sa išla z toho zblázniť, ale boli to jej detské časy, do ktorých sa neskôr tak veľmi túžila vrátiť. Možnosť však nebola. Všetko čo zostalo, boli iba spomienky.

Po celý čas sa snažila byť vzorom pre iných, ale akoby osud sa s ňou naschvál zahrával. Rodičia jej vybrali správneho manžela, ako to oni radi nazývali, ale ona sa zaľúbila do iného. Vybraný sa jej vôbec nepozdával. Niežeby nebol driečny, ale necítila k nemu nič. Už dlhé mesiace vedela, že si boli rodičmi súdení od narodenia. Ich rodičia sa stýkali, pochádzali z rovnakej spoločenskej vrstvy, ale Sarah sa zdalo, akoby to bol iba čistý obchod, akoby ju predali. Keď ho spoznala, myslela si, že našla toho pravého, ale čoskoro sa ukázalo, že to tak nie je.

Po toľkých hádkach s rodičmi, ktorí ju upozorňovali na jeho rozvrátenú povahu, po čase, keď sa takmer všetky priateľky od nej otočili, si uvedomila, že to nestálo za to. Láska bola klamlivá, fyzicky bolestivá. I dnes, ako sedela vo veľkej obývacej miestnosti, cítila jeho drsné ruky na svojich ramenách. Ich stisk. Ich silný stisk. Keď potiahla rukávom, uvidela jeho prsty.

„Zaslúžim si to.“ - vyslovila šeptom, ale vedela, že to nie je pravda.

Nik si nezaslúžil byť takto týraným. Kde sa pominula láska? Bola medzi nimi niekedy alebo to bol iba klam, ktorý si myslela, že je skutočnosťou, keď sa mu tajne oddávala pred svadbou a myslela si, že jej šťastie nikdy nebude mať konca?

Po svadbe sa začal meniť. Nebola to náhla zmena. Jeho zmenenú náladu pripisovala jeho ohnivej povahe, tej povahe, do ktorej sa zaľúbila. Keď prišiel domov prvýkrát opitý a ona sa mu nechcela oddať, začal vrieskať a vystrelil jej facku. Zostala stáť ako obarená, neschopná slova.

Premýšľala, či je to ten istý muž. Vzal si ju tam na dlážke medzi vchodom do obývačky a uličkou, ktorá viedla do kuchyne. Nezáležalo na tom, že služobníctvo bolo doma. Spali, a i keby neboli spali, neodvážili by sa pozrieť von zo svojich skromných izieb, nieto ešte zasiahnuť. Každý sa ho bál. Najprv tomu nerozumela, ale nakoniec pochopila až príliš dobre.

Facka bola silná, až s ňou zatriaslo a hodilo o stenu. Vzápätí padla na čisto vyleštenú studenú podlahu. Vrhol sa na ňu. Darmo prosila, kričala. Nemohla zvrátiť sled udalostí. Roztrhol jej šaty. Šaty, ktoré jej dal ušiť na narodeniny a ona si ich obliekla, aby sa mu zapáčila, odvd'ačila. V tej chvíli cítila všetko, iba vd'aku nie.

Pokúšala sa odsunúť jeho ruky od svojho tela, kopnúť ho, ale všetko bolo márne. Bol vyšší, silnejší. L'ahol si na ňu celým telom a ona pocítila závrat, keď jeho vôňa jej vošla do nozdier. Pot, parfum, ktorým sa zľahka navoňal ešte ráno, cigary a whisky. Smrad. To už nebola vôňa muža, po ktorom kedysi túžila. Tento ju odpudzoval.

Jednou rukou jej chytil obe ruky, zopäl nad hlavu a silno držal, aby sa nemohla ani čo len pokúsiť ho od seba odsotiť. Pod roztrhnutými šatami sa jej vynorila čipkovaná podprsienka. Druhou rukou ju dychtivo odhrnul a ... Pohryzol ju. Až jej z očí vytryskli slzy. Stiahol si zips na nohaviciach, vyhrnul sukňu, odhrnul nohavičky a potom... Doteraz nevie, čo sa presne stalo. Jej poslednou myšlienkou bola vyslaná prosba k Bohu, aby to urýchlil, aby čosi urobil. Z očí jej prúdom tiekli slzy, srdce búchalo rýchlou, akou ešte nikdy.

Našla sa až o pár minút na dlážke. Alebo to boli hodiny? Prebudila sa na horkú chuť v ústach. Čosi ju tlačilo, chladilo zo spodku. Pomaly otvárala oči, akoby premýšľajúc, či je to správne, či by tak mala urobiť. Nechcela zazrieť jeho obraz. V skutočnosti ho už nikdy viac nechcela vidieť. Pomaly, akoby ju ovalili bucharom, sa pozviechala zo zeme obzerajúc sa, či ju niekto videl. Naokolo nebolo ani živej duše. Ako len vládala, ponáhľala sa do spálne. Pred dverami sa náhle zastavila, akoby tam bola akási neviditeľná stena.

Bude vnútri? Dlho sa rozhodovala, čo urobiť. Nemohla však zostať stáť na jednom mieste po celý čas, i keby si to bola veľmi želala. Pomalým pohybom otočila kľučkou na dverách. Takmer bez zvuku za sebou zatvorila dvere v domnení, že ak jej manžel spí, neprebudí sa. V posteli však nebol nik. Vydýchla si.

Tak ako bola, si ľahla do postele a horko zabedákala.

Celú noc nemohla zažmúriť oči. Čo ak sa vráti?

Nevrátil sa. Na ďalší deň sa všetko zmenilo. Už sa nemohla pozrieť na neho ako na muža, ku ktorému kedysi čosi cítila. Svoje tajomstvo uchovávala hlboko v srdci po celé tie roky, ktoré nasledovali po tomto incidente. Vždy to bolo rovnaké, iba nie vždy stratila vedomie ako prvýkrát. Vyhýbala sa mu, ak mohla. Ak nemohla, naučila sa tíško trpieť.

Nevedela, čo to vyvolalo, ale od toho dňa s ňou manžel odmietal spať v jednej posteli. Aspoň malý plamienok v beznádeji, v ktorej sa nechtiac ocitla.

Ani sama nevedela, ako to tie dlhé roky zvládla a ako sa nestala tehotnou. Boh predsa držal nad ňou svoju ochrannú ruku. Nechcela priniesť do tohto sveta, do domova, ktoré už dávno nepredstavovalo pokojne praskajúci krb, pohár vína a náručie milovaného človeka... nemohla tam doniesť, porodiť dieťa. Vypočula si množstvo nadávok od manžela, že je neplodná. Ani raz sa nepozastavil nad tým, že možno je ním on. Jej to bolo však jedno. Už jej bolo všetko jedno. Jej život nemal cenu, ale predsa si ho nebola schopná vziať. Rodičia ju učili k čomusi inému... Aká to malomyselnosť! Prečo si myslela, že práve ona by mohla byť tá vyvolená, že by mohla byť princeznou z rozprávok a prežiť nádherný život s princom, ktorého si vybrala? Rozprávky neexistujú, ako náhle človek dospeje. A zázraky? Načo by jej boli? Načo by jej čokoľvek ešte bolo?

Ten deň podišla ku komode a otvorila ju. Vybrala malého skleneného anjela, ozdobu na vianočný stromček. Jej pohľad zabehol kdesi do diaľky. Nepamätala sa na šťastné Vianoce. Poslednú spomienku, ktorú mala, už takmer zahladil čas. Bolo to tak dávno, keď túto ozdobu sama vešala na stromček a tešila sa príchodu večera, sviatočnej večere, keď celá rodina si sadne spolu za stôl a oddá sa tej láske a mieru, ktorá panovala v srdciach. Panovala. Minulý čas. Tie časy dávno pominuli. Láska neexistovala. Mier? Čo to slovo vlastne v sebe obnášalo? Bola taká smutná. Z očí jej vytryskli slzy. Bol deň vianočný a sedela sama v tichu svojej spálne, kde akoby zázrakom sa všetko zahladilo, postálo na jednom bode, aby zostalo navždy nedotknuté nevinnosťou, ktorú milovala, ale bola o ňu obratá.

Pohľad uprela na zrkadlo. Nevedela prečo. Akoby nejaký hlas v jej vnútri sa jej prihovárал, aby tak urobila. A vtedy to uvidela prvýkrát. Žiadny hlas či zvuk nepočula. Bolo ticho. Až mŕtvo. Necítila teplo či náhly chlad.

Iba otočila pohľad k zrkadlu a videla obrázok západu slnka. Potom ďalší a ďalší. Nakoniec rovnaké obrázky a pod nimi zvláštne texty o láske, realite a pravde.

Až nakoniec pozdĺž celého zrkadla uvidela slová:

„Realita pre každého znamená čosi iné. Čo znamená pre teba?“

Poobzerala sa. Nič sa nezmenilo. Stále bola sama.

Položila anjela, postavila sa a podišla bližšie k zrkadlu.

Prečo nemala strach? Cítila akýsi zvláštny pokoj a lásku vychádzajúcu z neho.

„Realita?“ - vyslovila nahlas.

Obrázok nezmizol. Slová bili do očí.

„Čo je skutočné a čo nie je? Vieš to? Ja neviem. Vyber si, čo ti robí radosť! To je moja realita.“ Ďalšie slová.

Nebola schopná čosi vyriešiť, nieto sa ešte pohnúť. Iba nemo civela na napísané riadky, ale vedela, že by mala čosi urobiť.

„Nik nemôže odpovedať na otázku, čo je skutočné. Pre niekoho je to reálny život, pre niekoho sen.“ - vyriekla v nemom úžase, keď počula vlastný hlas.

„Stále strieľaj na mesiac! Ak ho minieš, ešte stále môžeš padnúť medzi hviezdy. Som na ceste. Si dostatočne odvážna, aby si išla so mnou?“ Obrázok mesiaca, hviezd.

„Daj mi ruku! Idem s tebou!“ Čo to robí?

Žena a muž tancujúci pred splnom mesiaca. Slová:

„Nenechám ťa odísť. A čo ty?“

„Nikdy.“

„Sny sa splnia, stačí iba veriť. Ja verím! Ty veríš?“

„Neverím.“

Obraz sa stratil spolu s písmenami a zrkadlo potemnelo.

Prešiel ňou chlad. Čo to bolo? Čo sa to dialo?

Halucinácie?

Darmo obišla tisíckrát zrkadlo, akoby hľadala akýsi dôkaz, že je niekto za ním, niekto kto sa s ňou zahráva.

Nenašla nič. Dotkla sa ho. Nežne ho pohladila a v tom znova uvidela slová:

„Iba ver!“

„Ja... Nemôžem! V čo by som mala veriť?“

„V rozprávky, v magicnosť.“ Videla znova slová.

„To existuje iba pre deti.“

„Si rovnako dieťaťom vo svojom srdci. Nájdi ho!

Nepozerať sa očami! Vid' srdcom!“

Pozrela sa zahanbene do zeme. Mlčala.

„Sarah?“

Zvrtla sa, keď v mysli počula svoje meno. Pozrela sa do zrkadla a jej meno sa tam jasne ligotalo. Kto to mohol byť? Ako mohol vedieť jej meno?

„Kto si?“

„Som zrkadlom tvojej duše.“

„Zrkadlo mojej duše?“

Zrazu ktosi zakričal zdola:

„Pani! Pani! Rýchlo!“

Na to sa slová stratili, zrkadlo stmavlo.

Sarah sa pozrela na dvere, potom znova späť na zrkadlo.

V tej sekunde akoby premýšľala, kam patrí. Či do toho sveta, ktoré jej ponúkalo zrkadlo alebo do bytu, kde sa naliehavo ozývali hlasy a násilné konanie takmer deň čo deň.

Vložila anjela späť do komody, zavrela ju, nežne pohladkala a ponáhľala sa dole schodišťom za hlasom, ktorý ju volal.

Pohrdavo sa na neho pozrela. Vedela si živo predstaviť, ako sa spitý dostal domov, oprel sa o dvere hlavou a rukou udieral, kričal, aby mu služobníctvo otvorilo. Zadivila sa, že do izby nič nepočula, akoby ju tá izba bola ochraňovala, nedovoľujúc vstup niekomu, kto by ju mohol zraniť. Pokrútila hlavou. Služobníctvo predpokladalo, že nad pánovým stavom.

Ležal na dlážke neschopný vstať a odháňal podávajúce pomocné ruky. Chcela ho podržať, keď sa zdalo, akoby sa na chvíľku bol postavil, ale zapotácal sa.

„Ty suka! Myslíš si, že to nezvládnem sám?“ - vyštekol, zdvíhajúc ruku na facku, ale zakopol o vlastnú nohu a padol tvárou na podlahu.

Sarah sa prichytila, že sa usmieva. On však zostal nepohnuto ležať. Zmocnila sa jej panika. Čo ak umrie? Akoby ho bola zabila úsmevom. Cítila by sa byť vinnou.

„Doktora! Zavolajte doktora!“ - skríkla.

Trvalo takmer večnosť, kým lekár prišiel. Manžel sa stále nehýbal. Prezrel ho a skonštatoval, vylučujúc akékoľvek vážne zranenie, že upadol do spánku.

Sarah zatajila dych. Dúfala... Preboha! V čo dúfala?!

Poprosila služobníctvo, aby ho vzali do postele a pobrala sa do izby. Rozplakala sa. Už za samotné myšlienky sa cítila byť vinnou. Chcela predsa jeho smrť!

„Sarah!“

Zdvihla pohľad. Vedela kam ho zamieriť.

„Nie si vinná!“

Ten hlas bol taký milý, plný lásky. Prvýkrát ho počula, ale podmanil si ju svojou láskyplnosťou.

„Kto si?“ - spýtala sa znova.

„Už som ti povedal. Som zrkadlom tvojej duše.“

Výstižné. Akoby ten muž, pretože bol to mužský hlas, vedel presne, čo sa odohrávalo vo vedľajšej miestnosti, ale hlavne v jej mysli. Oči mala plné slz, ruky zopnuté na lone, ako tam sedela.

„Prečo ťa nemôžem vidieť?“

„Vidiš ma.“

„Nie, nevidím!“

„Vidiš ma očami svojej duše.“

Pokrútila hlavou.

„Sarah.“ - vzdychol si.

„Ako ťa môžem volať?“

Nastalo ticho. Už si myslela, že sa hlas znova vytratil, keď počula:

„Patrick.“

Zrazu to meno sa zdalo byť akoby nebeské. Hladilo jej dušu.

„Prečo si tu? Ako?“

„Všetko sa dozvieš v pravý čas.“

Patrick nebol zhovorčivý. Odpovedal úsečne, ale milo, láskou.

Sarah sa ešte viac rozplakala. Zaplavil ju krásny pocit až nadpozemskej lásky, ktorú ešte nikdy nepocítila. Prečo sa cítila byť milovaná neznámym mužom?

Pretože nebola milovaná nikým. Rodičia umreli, súrodencov nemala. Na jediného najbližšieho človeka sa nemohla spoliehať. S rodinou sa nestýkala. Iba služobníctvo, ktoré ju malo rado.

„Prečo neveríš na rozprávky?“

„Už dávno nemôžem. Stratili, vyparili sa jedného dňa.“

„Tvoje srdce je plné lásky. Túži ju rozdávať a tiež prijímať. Nezatrat' ju! V žiadnom prípade, čokoľvek by sa udialo, nezatrat' lásku!“

„Každý, koho som milovala, už umrel.“

„Nemusí ísť o lásku človeka k človeku. Ja vidím, že láska je v tebe. Láska k prírode, k veciam, čo ti prirástli k srdcu. Láska je vždy hodná všetkého. Tá skutočná nikdy nesklame, a ak sa sklame, potom to nebola láska v pravom zmysle slova. Ver v rozprávky, splnia sa aj tebe! Nie si výnimkou. Ver mi!“

Akoby videla jeho úsmev. Myšlienka sa zhmotnila.

„Vidím ťa očami svojej duše.“

Patrick sa usmial. Pochopila.

„Táto izba...“

„Áno, to je mágia. To je miesto, kde sa tie rozprávky plnia aj pre teba. Miesto také posvätné, osvetlené tvojou láskou a nevinnosťou. Tam za dverami je krutý život, ale tu... tu je tvoj splnený sen.“

Až ňou prešli zimomriavky. Mal pravdu. Cítila to už oddávna.

„Je to správne?“

„Čo či je správne?“

„Je správne sa skrývať pred realitou?“

„Kto povedal, že je to skrývanie?“

„Keď som tu, precitím lásku, dobro, svätosť. Akoby som bola spojená s Bohom. Ale tam vonku... Ten svet je zlý. Zatrácam ho! Nenávidím! A predsa... Ten svet je reálny, nie tento.“

„Odkiaľ vieš, že tento svet nie je reálny?“

„Pretože je príliš krásny, aby sa jedného dňa nerozplynul.“

„Ak ho prežívaš, žiješ ním, vytváraš deje, prítomnosť, minulosť, budúcnosť, spomienky, pocity. Spoznávaš, učíš sa a rastieš. Tak čo to je, ak nie realita?“

Sarah premýšľala nad Patrickovými slovami. Mohla byť rozprávka, sen živý? Mohla vystriedať realitu, nabrať jej prvky, ožiť? Ved' iba tu mohla byť sama sebou. Tak čo bolo skutočnosťou? Ktorá bola realita?

„Patrick?“

Bolo ticho. Hlas sa znova vytratil.

Keď sa ráno prebudila, mala v mysli iba jedno slovo:

„Verím!“

Verila. Verila, že ktosi vyšší jej musel poslať akéhosi anjela, spoločníka, vďaka ktorému mohla znova žiť, prekviatať vo svojej najväčšej kráse. Vďaka ktorému mohla znova spoznať, čo je to pocit slobody, utiekať sa kamsi, do iného sveta, sveta za zatvorenými dverami, zanechávajúc skazu, nenávisť a hnev tam vonku, akoby sa jej nikdy nebola týkala. Žiť vo svete, ktorý mala rada a naplňoval ju. Premýšľala nad svojimi pocitmi, keď sa zrazu v zrkadle objavili slová:

„Vezmem ťa na tú cestu, ak mi to dovoľíš.“

Slová sa vynárali ďalej.

„Bude to bláznivá jazda, ale dá ti veľa. Ožiješ, vyrastieš, budeš slobodná! Nikdy však nemôžeš porušiť sľub, ktorý mi dáš, ak súhlasíš.“

„Chcem počuť tvoj hlas!“ - riekla.

„Prečo?“ Slová v zrkadle.

„Pretože ma upokojuje. Pretože vyžaruje lásku.“

Bolo chvíľku ticho, žiadne slová. Potom začula hlas:

„Budem k tebe hovoriť nie iba písmenami, ale slovami.

Budem tu, keď ma budeš potrebovať, aby som dával pozor na teba, aby som povzniesol tvojho ducha. Nikdy sa ma však nedotkneš.“

„Prečo?“

„To je ten sľub, ktorý mi musíš dať.“

Nevedela, akoby sa ho mohla dotknúť, ak by sa jej sám nechcel ukázať, teda si nemyslela, že by to bol nejaký vážny sľub. Túžila po ňom. Túžila byť s ním každú chvíľku, pretože čím viac sa s ním rozprávala, tým viac sa cítila byť akosi spätá s ním v nejakej nadpozemskej svätosti, o ktorej nikde nemohla čítať, nikdy ju nemohla